

Мій літній поїзд зупинився знову
перед цією айстрою смутною.
І я зійшла в її казкову тінь.
«У нас дощі!» — буденно повідомив
мій чоловік. А я зітхнула: «Вдома...»
І привітала радощі прості.

Притишена до світлого ріано,
десь за стіною скрипочка співала.
Я сіла в крісло до вікна лицем.
І милостиво осені кивнула,
мовляв, я вже готова. Я вернулась.
Розпочинай класичний свій концерт.

Заговорив у сутінках годинник
про те, як час проходить крізь людину
і там, за нею, — вічністю стає.
І розуму нема туди дороги.
І лиш душі меланхолійний погляд
провидить все, коли годинник б'є.

Вступає дощ... Високий і безмежний.
Заслухатись його — необережно.
Розміє дощ той нетривкий посуд,
в який тебе природою відлито,
яким тебе одділено од світу,
і перелле в холодний білий сум
просторів... Але годі вже печалі,
Бо нетерпляче галасує чайник.
І славословить затишок цвіркун.
І в тому всьому є спокійна сталість.
Мов за віки нічого тут не сталося.
Завжди тут бив годинник у кутку.

Завжди під ним дівчатко виростало.
В товсті косички банти заплітало.

І сутінки торкалися вікна...
Усе мина...
Але довіку буде —
твій дім, і осінь, і ласкаве чудо
концерту для дощу і цвіркуна...

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.